

„Než ti idioti hodí dolů záchranný pás...“ Lucie si svlékla kabátek, pulovr a zula si polobotky, vystoupila na zábradlí a pátravě zírá dolů.

„To je moje věc! Jeď pryč! Mysli na svou věc!“ vyhrkne na něho. Obrátí se od něho, nakloní se nad řekou, odrazí se a skočí „vlastovkou“ velkým obloukem do vzedmuté Seiny.

Výtky obdivu a zděšení. Všichni se naklání přes zábradlí. Kdesi daleko uhání po řece záchranný pás. Tu se však vynoří nějaká hlava, hlava se světlými vlasy, pátrá po vodě, zdá se, že cosi objevila, tělo se vymršti mocným kraulem proti proudu a ponoří se.

Henri přiskočí ke kolu a řítí se největší rychlostí k druhému břehu, kde zpozoroval několik člnů.

Je jasné, že se Lucie, mistryně v plování, neutopí, když šťastně přestála skok z vysokého mostu. Zná všechny zachraňovací manévry, jestliže se však tonoucí zoufale zachytí a zpředu jí sevře hrdlo? Je třeba spěchat jí na pomoc!

Uplynou nekonečné minuty, než se podaří přetlouci kamenem zámky řetězů, na nichž jsou čluny připoutány, nebo je otevřít. Konečně vesluje Henri s jakýmsi starým lodičkem, když předtím naložil do člunu i své kolo. Jsou uprostřed řeky, tu praví stařec, který kormidluje a dívá se dopředu: „Přilíš pozdě!“

Henri vtáhne vesla dovnitř a zděšeně se ohlédne.

„Nom de Dieu! Dokázala to. — Děvče s čertem v těle!“ míní starý lodník a plivne uznale do řeky, aniž vyjme dýmku z úst.

Henri vidí, jak na protějším břehu, tam, kde sotva před čtvrt hodinou snili ve dvou u zdi nábreží, vystoupila Lucie na břeh, v náručí drží mladou ženu, jejíž jedna ruka sahá po Luciiných vlasech, aby se jich zachytila. Z obou se řine voda. Ještě jednou vidí Henri svoji přítelkyni, tuto velkou, silnou dívku tak, jak ji

viděl v začarované noci a držel ve svém náručí. Nyní stojí v bílém, stříbrném světle pařížského jitra.

Mladou ženu, kterou zachránila, položila na zem a na okamžik se ohlédne na druhý břeh, jako by tam něco hledala.

Ale již se opět sklání k zachráněné.

„Viděl jste, jak brilantně seskočila s mostu! To bude jistě nějaká plavkyně!“ bručí starý lodník. „Přesto však, parbleu, je k tomu třeba odvahy, nemyslíte?“

„To je pravda,“ odvěti Henri.

„To je pravda, to je pravda...“ napodobí jej stařec a opět správně plivne, aniž vydá dýmku z úst. „Vy jste rybář, jak vidím, tak vás něco takového přirozeně nezajímá; já lovím se sítí, není nijak špatné počasí, zkusme, jestli budou brát...“

20.

Henri hodil udici se splávkem do vody. Člun uhání po proudu Seiny. Oba muži pozorují mlčky korek, který plove na šedozelené vodě. A zatím co Henri vidí v tichém toku řeky jako v rozlehlém pokoji tělo zamilované dívky, slyší její vzrušený, hluboký hlas: „Jdi odtud! Mysli na svou věc!“ Ano. On se potom u Pont neuf se starým rozejde, přes Neuilly, Colombes, Bezons pojedje do Cormeilles a dostane se přesně na místo schůzky... s výhodou nového místa úkrytu, nového spojení a s dalším závažným plus.

Rychle zvedne hlavu a pohledem sleduje protilehlý břeh. Proud je však zanesl daleko; právě plují kolem starých knihkupeckých stánků v blízkosti Louvru. Most, katedrála Notre-Dame a čtvrt Rue St. Louis en l'Île zmizely za ohybem řeky.

PŘELOŽIL VÁCLAV JANDA
KRESBY NORA ŠVÁBOVÁ

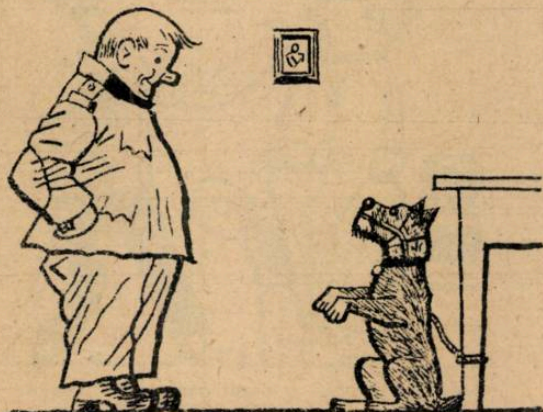

ODPOVĚĎ STRÝČKA SAMA
NA BULGANINOVY MÍROVÉ NÁVRHY.

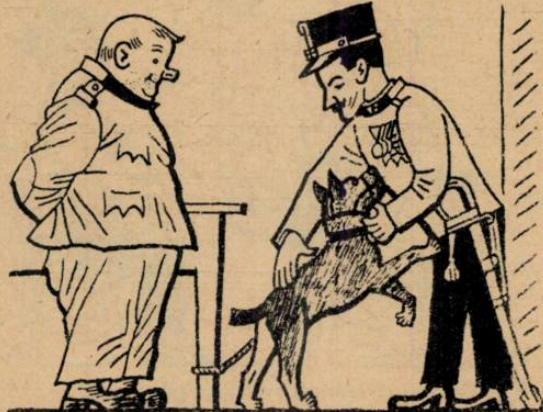
Kreslil O. Štembera

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.

1. Ještě to dopoledne přivedl civilista ukradeného psa. Vypravoval: „Hned, jak si mi řekl, že žere játra, tak sem mu je přines. Vočuchal je a hned začal na mně skákat. Nedal sem mu nic a šel sem dál. Pes za mnou. Pak sem mu dal kousek a zase sem šel dál, až sem ho dotáh až sem!“ — Uvázali psa u stolu a Švejk mu předložil zbytek jater. Pes vrhl na ně trucovitý pohled, jako by řekl: „Už jsem se jednou napálil, sežerte si to sami!“ Ale pojednou vstal a začal panáčkovat a prosit.

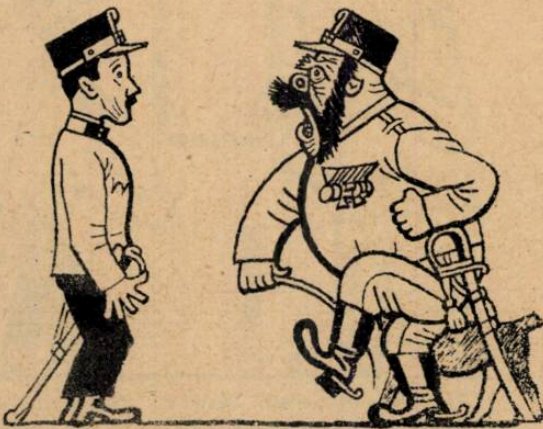
2. Nadporučík Lukáš byl příjemně překvapen, když uviděl psa. Na otázku, odkud je a co stojí, řekl mu Švejk s naprostým klidem, že mu psa daroval jeden kamarád a že se ten pes jmenuje Max. — „Dobře, Švejku, na prvního dostanete ode mne padesát korun!“ — „Nemohu přijmout, pane oberlajtnant!“ — „Švejku, když vám říkám, že dostanete padesát korun, tak je musíte vzít a propít! A teď psa vykoupejte! Zítřka s ním půjdou na procházku.“

3. Zatím co Švejk koupal Maxe, plukovník Kraus, jeho bývalý majitel, strašně doma láteřil a vyhrožoval, že toho, kdo mu psa ukradl, postaví před válečný soud, že ho dá zastřelit, pověsit, zavřít na dvacet let a rozsekát. — „Der Teufel soll den Kerl...!“ ozývalo se v bytě plukovníka, až se okna třásla, „mit solchem Meuchelmörder werde ich bald fertig!“ Nad Švejkem i nadporučíkem Lukášem vznášela se ve vzduchu katastrofa.

4. Nadporučík Lukáš vyšel se psem na ulici a zaměřil na Příkopy. Tu byl z myšlenek na jednu dámu vyrušen přísným „Halt!“ Před nadporučíkem stál plukovník Kraus. Pes se Lukášovi vyškubal a s radostným štěkotem vrhl se na plukovníka. — „Pane nadporučíku!“ hrozným hlasem řekl Kraus, „nižší šarže musí vždy vzdát čest vyšším! To není zrušeno! Za druhé: Od kdy si zvykli páni důstojníci chodit na promenádu s ukradenými psy?“

5. „Tento pes, pane plukovníku...“ namítl nadporučík Lukáš. — „Patří mně!“ zařval plukovník, „to je můj Lux! Chodit s ukradenými psy se nesrovnává s důstojnickou ctí! Nevěděl? Nečetl jste inserát v „Bohemii“, že se mně ztratil stájový pinč? A to je disciplína?“ — „Kdybych ti tak, dědku stará, moh' dát pár facek,“ pomyslí si nadporučík Lukáš. — „Můžete se dál procházet,“ zařval plukovník a sekaje zlostně bičikem, odcházel se psem.

6. Nadporučík Lukáš přešel na druhý chodník a slyšel i tam pozovu: „Halt!“ Plukovník zadržel právě jednoho nešťastného záložníka, který mu nesalutoval. Plukovník ho vlastnoručně táhl do kasáren, spílaje mu mořských prasat. — „Co s tím Švejkem udělám?“ pomyslí si Lukáš. „Rozbiju mu hubu, ale to je málo. I femínky tahat z těla je na toho lumpa málo. Já ho zabiju!“ Nadporučík Lukáš zamířil rozčileně k domovu.